

LBRIS

We know
books

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

până
nu uităm
ce înseamnă
bunătatea

Traducere din limba japoneză și note
IOLANDA PRODAN

LITERA
București

- Ayame...

Suspinele lui Tsumugi răsunau în cafenea mică, dar nimeni nu-i reproșa că plânge. Kazu își vedea de treabă după teighea, iar femeia în rochie albă citea dintr-o carte.

Hirai urmărea cu privirea fumul de țigară plutind către tavan.

- Kazu-chan, poți să-mi mai faci o cafea? a întrebat-o în șoaptă. Și una pentru ea...

- Desigur...

Când Hirai și Tsumugi au început să bea cafeaua servită de Kazu, aceasta era complet rece.

CUPRINS

Prolog.....	5
Fiul.....	7
Copilul fără nume	53
Tatăl	108
Bomboane de ciocolată de Valentine's Day	174

LBRIS

We know
books

Yasashisa wo wasurenu uchi ni

Toshikazu Kawaguchi

Copyright © 2023 Toshikazu Kawaguchi

Ediție publicată pentru prima dată în Japonia

cu titlul *Yasashisa wo wasurenu uchi ni*

de Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan în 2023

Traducere publicată prin înțelegere cu Sunmark Publishing,
prin intermediul Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA
în cooperare cu Simona Kessler & Associates Agency

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Până nu uităm ce înseamnă bunătatea

Toshikazu Kawaguchi

Copyright © 2025 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAWAGUCHI, TOSHIKAZU

Până nu uităm ce înseamnă bunătatea /

Toshikazu Kawaguchi; trad. din lb. japoneză și note:

Iolanda Prodan - București: Litera, 2025

ISBN 978-630-355-556-0

I. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.521

PROLOG

O legendă urbană misterioasă spune că într-un oraș există o cafenea unde, dacă te așezi pe un scaun special, te poți întoarce în timp, la momentul pe care ți-l dorești.

Însă în legendă există ceva ce întrece orice imaginație...

Cinci reguli foarte stricte.

Prima regulă: chiar dacă te întorci în trecut, nu-i vei putea întâlni pe cei care nu au trecut pragul cafenelei niciodată.

A doua regulă: chiar dacă te întorci în trecut, orice ai face, nu vei putea schimba prezentul.

A treia regulă: pe scaunul care te trimite înapoi în trecut stă un client; ai voie să te așezi doar după ce s-a ridicat de pe scaun.

A patra regulă: atât timp cât ești în trecut, îți este interzis să te ridici de pe scaun.

A cincea regulă: te poți întoarce în trecut doar după ce ți se toarnă cafea în ceașcă; ai voie să stai în trecut până nu se răcește cafeaua.

Însă povestea misterioasă nu se termină cu cele cinci reguli foarte stricte.

Zvonurile despre legenda urbană s-au răspândit, încât și în ziua de azi clienții continuă să vină la cafeneaua Funiculi Funicula, fără să le pese de reguli.

Tu te-ai mai întoarce în trecut dacă ai ști că există aceste reguli dificile?

Aceasta este povestea a patru miracole din misterioasa cafenea care îți vor încălzi sufletul.

Dacă ți s-ar da șansa să te întorci în trecut, tu pe cine ai dori să rezezi?

FIUL

În sectorul Chiyoda din Tōkyō, pe străduțele din Jimbōchō, din zona Kanda, la mică distanță de stația de metrou, se află o cafenea unde poți călători înapoi în timp. Pe o alee dosnică și liniștită, la capătul unui trotuar, vei găsi un indicator pliant din lemn care îți arată că acolo e cafeneaua.

Numele cafenelei, Funiculi Funicula, amintește de un cântec popular italian din Napoli. Se povestește că celebrul cântec a fost folosit de o firmă în reclama de lansare a unei linii de teleferic.

*Sus, către limbile de foc,
Sus, către vârful muntelui...*

Aceasta este versiunea japoneză a câtorva versuri din cântecul pe care orice om l-a auzit măcar

o dată în viață. „Pantalonașii drăcușorului“, un cântec fredonat de copiii japonezi, este o parodie pe notele celebrului „Funiculi Funicula“. Nici măcar proprietarul nu știe de ce cafeneaua a fost denumită după titlul renumitului cântec popular napolitan.

Tokita Nagare, proprietarul cafenelei, un bărbat foarte înalt, de aproape doi metri, ce nu se desparte de tunică de chef, vorbește puțin și are ochii înguști ca două fire de ață. Are o prezență impunătoare, aidoma unei statui a zeului budist Niō¹. Soția lui, Tokita Kei, a fost ospătăriță în cafenea. Prietenoasă și mereu cu zâmbetul pe buze, femeia veselă și cu ochii mari a fost răpusă de o boală cardiacă în urmă cu doi ani, la scurt timp după ce a adus-o pe lume pe Miki, fetița care i-a moștenit ochii mari și strălucitori.

Chelnerița cafenelei, Tokita Kazu, este verișoara lui Nagare. Are tenul alb, ochi migdalați, nas drept și buze de un roz palid. Oricine ar spune că e o femeie frumoasă, însă chipul ei nu-ți rămâne în memorie. Dacă închizi ochii o clipă, nu-ți mai amintești fața ei. Arată ca o adolescentă, dar are

¹ Zeu protector al credinței budiste, cu reprezentare dublă în budismul japonez, ale cărui statui sunt ridicate la poarta templelor: Misshaku Kongō, în partea dreaptă, și Naraen Kongō, în partea stângă

calmul unei femei mature. E atât de taciturnă, încât rareori îți va spune un client că a văzut-o vorbind.

Tăcerea ei e motivul pentru care printre clienți se zvonește că prezența ei trece neobservată, de parcă ar fi o fantomă.

În ciuda zvonurilor, Kazu e singura care poate pregăti și turna în cești cafeaua magică ce te trimite înapoi în timp.

Vărul ei, Nagare, deși are același nume de familie, nu poate prepara și turna cafeaua misterioasă. Doar femeile din familia Tokita au această putere ce se transmite din generație în generație.

De îndată ce aflau că tânăra Kazu știe să prepare cafeaua cu puteri magice grație căreia puteau călători în timp, clienții începeau să o implore: „Vă rog, turnați-mi cafeaua în ceașcă“.

Dar, cu toate astea... Da, există un *dar*...

Cine vrea să se întoarcă în trecut în această cafenea trebuie să respecte câteva reguli dure. Mai bine zis, extrem de dure.

Prima regulă este cea a limitei de timp.

Timpul petrecut în trecut începe din clipa în care Kazu îți toarnă cafeaua în ceașcă și se termină în momentul în care începe să se răcească.

„Ce? Atât de puțin?“ , reacționează șocați toți clienții.

Ce poți face în timpul scurt până când cafeaua din ceașcă începe să se răcească? Cu alte cuvinte,

ai la dispoziție cel mult zece minute. Dacă vrei să-ți prepari o supă instant ramen la pahar, ai nevoie de cinci minute să fiarbă apa, de încă trei minute să lași tăieței să se umfle în apa clocotită și în ultimele două minute trebuie să o mănânci fierbinte. Dacă ieși la restaurant cu colegii după program, în zece minute abia reușești să-ți comanzi ceva din meniu, un timp prea scurt să fii servit de ospătar.

Ai crede că o asemenea regulă e descurajatoare, însă unii clienți spun „Nu contează, dacă am o șansă să mă întorc în trecut, o respect“, dar aproape toți se răzgândesc când aud și următoarea regulă și conchid dezamăgiți: „Păi, ce sens mai are să mă întorc în trecut?“

A doua regulă sună în felul următor: „Chiar dacă te întorci în trecut, orice vei face, nu vei putea schimba prezentul“.

Regretele oricărui om se împart în două categorii: regretăm ce am făcut și regretăm ce nu am făcut. Regretăm ce am făcut căci nu mai putem da timpul înapoi să ne reparăm greșelile, ne pare rău că am rănit pe cineva vorbindu-i dur, sau regretăm că ne-am mărturisit sentimentele pentru cineva dacă acea persoană ne respinge.

Cât privește a doua categorie... Regretăm că nu am avut curaj să spunem ce gândim într-un anumit moment, regretăm că nu ne-am mărturisit iubirea persoanei dragi.

Cel mai des întâlnit motiv invocat de cei care doresc să se întoarcă în trecut e dorința de a repara o greșeală, dar pentru că a doua regulă spune că orice ai face în trecut nu poți schimba prezentul, cum să nu te întrebi resemnat: „Și atunci, ce sens mai are să călătoresc în timp?“

Dar regulile întoarcerii în timp nu se opresc aici.

Dacă vrei să călătorești în trecut, trebuie să te așezi pe un anumit scaun din cafenea, care este deja ocupat de o clientă. Vei fi nevoit să aștepti să se ridice de pe scaun ca să meargă la toaletă. Abia atunci vei putea să te așezi pe scaunul ce te trimite în trecut.

Dacă te numeri printre norocoși și reușești să te așezi pe scaun, nu uita că atât timp cât ești în trecut, nu ai voie să te desprinzi de scaun. Încă ceva: te vei putea întâlni doar cu persoanele care au trecut măcar o dată pragul cafenelei.

După ce află asemenea reguli stricte, unii clienți exclamă: „Nu cumva e o înșelătorie? Și dacă e imposibil să te întorci în trecut?“

În astfel de momente, Kazu nu îi contrazice și le răspunde calmă: „Probabil“. Refuză să-și piardă timpul contrazicându-se cu clienții. La urma urmei, hotărârea de a se întoarce în trecut aparține exclusiv clienților cafenelei. Sunt liberi să aleagă dacă vor să călătorească în timp sau nu.

Kiryama Yūki are șapte ani și duce în spate un ghiozdan din piele neagră lucioasă.

- Scuzați-mă... Aș dori să vă pun o întrebare.

Tonul și modul politicos de adresare sunt surprinzătoare pentru un copil de vârsta lui.

De sub mânecile scurte ale cămășii de la uniformă unei școli primare prestigioase i se vedeau brațele subțiri și albe. Judecând după postura corectă cu spatele drept și privirea îndreptată înainte, a primit o educație aleasă, atentă la detalii. Era sfârșitul lui iunie, prea devreme pentru cicade să-și înceapă simfoniile asurzitoare, însă afară era cald ca în toiuul verii. Expresia calmă și rezervată contrasta cu broboanele de sudoare ce i se prelingeau pe față și care îi scoteau în evidență drăgălășenia de școlar.

- Desigur, a răspuns Tokita Kazu, oprindu-se din lucru și apropiindu-se de băiețel.

Chelnerița cafenelei vorbea pe același ton, indiferent dacă în fața ei era un copil sau un client adult.

- Am auzit un zvon cum că în această cafenea oricine se poate întoarce în trecut. E adevărat? a întrebat-o Yūki ridicând privirea la ea, fără să-și șteargă transpirația de pe față.

Kiyokawa Fumiko, o clientă fidelă, care în urmă cu trei ani se întorsese în trecut, nu a rezistat și l-a întrebat:

- Piciule, ești elev la primară, nu? De unde ai auzit zvonul ăsta?

Tonul ei de femeie în toată firea ce apostrofează un copil suna ca și cum ar fi spus: „Să nu-mi spui că vrei să te întorci în trecut!”

La cafenea nu venise niciodată un școlar care să vrea să se întoarcă în trecut. Dacă asta își dorea cu adevărat, atunci, indiscutabil, era cel mai tânăr client care voia să călătorească în timp. Dar ca să ajungă în trecut, trebuia să bea cafeaua magică turnată de Kazu. „E prea mic să bea cafea” și-a spus Fumiko în gând.

- Când mami și tati încă locuiau împreună, bunicul mi-a povestit despre miracolul din cafe-neaua asta.

- Ce-ai zis? a întrebat Fumiko schimbându-se la față și ridicând privirea către Kazu.

„Nu pot să cred... Părinții lui sunt divorțați?”

Kazu i-a ignorat întrebarea din privire și, fără să-și schimbe expresia de pe chip, i-a răspuns sec băiețelului:

- Da, e adevărat. Te poți întoarce în trecut.

